

حسن احرار سید عطاء الحسن بخاری رحمہ اللہ

غیر مطبوعہ

من بیتی (پنجابی)

رمضان شریف دی اٹھارویں داچن ___ اپنے موڑے دی فجرے ___ دکھن ولے ___ مسیت دے پر بت والے مینار دے اُتے آکھلوتا، تے مینوں گھور گھور کے تنکے۔ ایہہ مسیت میرے نانکے داد کے پنڈ دی کلم کلم مسیت اے۔ میرے وڈکیاں اپنی مالکی وچوں حصہ دکھ کر کے ”رب دے ناں“ زمین لوائی تے ایہہ کلم کلم سوہنی الہیلی مسیت بنوائی۔ اج، چن اپنی نبھدی نبھدی چانی نال ایس مسیت دے پر بت والے مینار دے اُتے مینوں انج پیا لگے، جیوں پنڈ دے بندیاں دنی بندگی تے دینی ذوق شوق دا حال، اپنی واپسی دے حال نال بیان کر کے مینوں کجھ سمجھاون آیا اے، میں اوس ول دھیان کیتا تے نالے ای پینڈ دے دی جھن والی آواز نے میرا دھیان اپنے ول موڑ لیا۔ اہے میں ایسے تے حیران ساں تے مڈیاں نے وڈ پادتی۔ مڈیاں دی وڈتوں میں گھبرایا تے کاں نے کاں کاں دی ستویں سر کڈی۔ ٹسی نہیں مننا تے نہ منوں، پراہہ واقعہ تے حقیقت ہے۔ میں خیالی ماحول دی گل نہیں پیا کھدا۔

اہے میں فطرت دے ایہناں مزامیر وچ گم ساں تے کوئل درداں ماری نے وچھوڑے دی بانسری و جانی شروع کیتی۔ میں فیروچیں دُبا۔ ایہہ کوئل پتا نہیں کدوں دی فراق دیاں گلوکاں پئی ماردی اے، تے وصال لئی ہاڑے کردی اے پئی، تے پتا نہیں ایہنے کدوں تیکر غم دا آسا گنوا دیاں رہنا ایں؟ کوئل دیاں کوکاں میتھوں دور ہوئیاں تے لکھی وچاری دا ”سُوح قَد وں والا، لاہوتی نغمہ کتاں وچ رس گھولے، تے میرے اکلا پے دا دکھ وڈا وے۔

مینوں یاد آیا، میرے ویہڑے دے بڑے پرانے فرماں اُتے بولن والی ایس لکھی دا جیوندا جاگدا پچھ پرسوں دیگرویلے، پر بت ولوں آون والا اک اچکا کاں چُک کے لے گیا سی۔ میں سوچن لگ پیا۔ خورے پر بت ولوں آون والے سارے ای کاں تنگے ہوندے نیں؟ پر لکھی نے کوئل وائوں دُہائی نہیں پائی، تے صبر پیا لہ پیتا۔ میرے من نوں لکھی دے حوصلے نے ٹھارس وتی ___ ”توں جو ایہڈے وڈے ویہڑے وچ کلم کھاتے بے اولاد ایں، لکھی والا نغمہ لاہوت گا، تے گنوا دیاں گنوا دیاں بحر ناسوت توں پار لنگ جا!“

(۱۸ رمضان ۱۴۰۶ھ / ۸ جون ۱۹۸۶ء / ہفتہ، صبح ۱۰ بجے..... ناگزیاں ☆..... نانکے ویہڑے دے وچکار)

☆ ”ناگزیاں“ (ضلع گجرات) ___ شاہ جی دا آبائی پنڈ